

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4299 van 29 november 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Libanese nationaliteit, op 20 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, van Libanese nationaliteit, is het rijk binnengekomen op 16 april 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 april 2007.
2. Op 21 juni 2007 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 10 augustus 2007.
3. Op 6 september 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 september 2007 aangetekend verzonden.

1. Exceptie van de verwerende partij

Verweerder roept een exceptie van onontvankelijkheid in omdat het verzoekschrift geen woonplaatskeuze bevat.

Het verzoekschrift bevat duidelijk het adres waar de verzoekende partij bereikbaar is en dat ondubbelzinnig aan haar kan worden toegerekend vermits hij daar ook de beschikking om te verschijnen op 23 oktober 2007 in ontvangst heeft genomen. Deze adresvermelding dient te worden aangezien als een woonplaatskeuze. De exceptie wordt dan ook verworpen.

2. Ten Gronde

1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat hij in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert, vastgesteld wordt dat hij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat de door hem ingeroepen moeilijkheden het lokale niveau overstijgen en opgemerkt wordt dat hij aan deze moeilijkheden kan ontsnappen door elders in Libanon te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen.
2. Blijkens verzoekers verklaringen is hij zijn land ontvlucht nadat hij, naar aanleiding van een gesprek over politieke en religieuze aangelegenheden, twee dreigbrieven ontving van de organisatie “Usbat al Ansar”. Uit vrees door aanhangers van deze organisatie te worden gevisieerd ontvluchtte verzoeker, nadat hij advies had ingewonnen bij twee parlementsleden en een professor, zijn land van herkomst en vroeg hij asiel aan op 18 april 2007.
3. In het middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij het Libanese gerechtelijke systeem weinig vertrouwt en hij overtuigd was dat een klacht indienen nutteloos was, dat de beweging “Usbat al Ansar” in de laatste jaren sterker geworden is in Libanon en hij overtuigd is dat zij over een verspreid netwerk beschikt die van haar op nationaal vlak een dreigingsmacht maakt, zonder dat verzoeker uiteraard met zekerheid kan vaststellen of hij zal worden vervolgd of dat het enkel gaat om dreigementen. Verzoeker wijst er nog op dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft aangelegd en dat aan zijn identiteit niet wordt getwijfeld.
4. Om als vluchteling te worden erkend is onder meer vereist dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren. De Raad stelt vast dat blijkens verzoekers verklaringen hij op geen enkel moment de bescherming heeft ingeroepen van de Libanese autoriteiten en zijn bewering dat een klacht indienen nutteloos was en zijn dossier onmiddellijk zou worden geklasseerd is een blote bewering die hij met geen enkel concreet element ondersteunt. Uit publieke informatie blijkt immers dat de Libanese autoriteiten wel degelijk optreden tegen de “Usbat al Ansar”, die beschouwd wordt als een terroristische organisatie, en dat leden van deze organisatie ook daadwerkelijk werden veroordeeld (zie www.tkb.org). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij niet de bescherming kon krijgen van de autoriteiten van zijn land van herkomst.
5. Verder stelt de Raad vast dat de organisatie “Usbat al Ansar” haar basis heeft in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij zich niet elders in Libanon zou kunnen vestigen en dat zijn beweerdde problemen het lokale niveau overstijgen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kan het statuut van vluchteling dan ook geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de

omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten. Blijkens zijn eigen verklaringen “vluchtte” verzoeker naar Beirout en kon hij daar veilig verblijven.

6. Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont wanneer hij zijn land van herkomst verliet en wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaart zijn land van herkomst illegaal te hebben verlaten en daarvoor 9.000 US dollar te hebben betaald. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel probleem had met de Libanese autoriteiten, dat hij bij vrienden logeerde en Beirout en daar veilig kon verblijven en hij ook ter zitting geen plausibele verklaring kan geven waarom hij zonodig illegaal zijn land diende te verlaten. Het ontbreken van ieder begin van bewijs van zijn reisweg houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.
7. Het middel is ongegrond en verzoeker toont niet aan dat hij bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 november 2007 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.